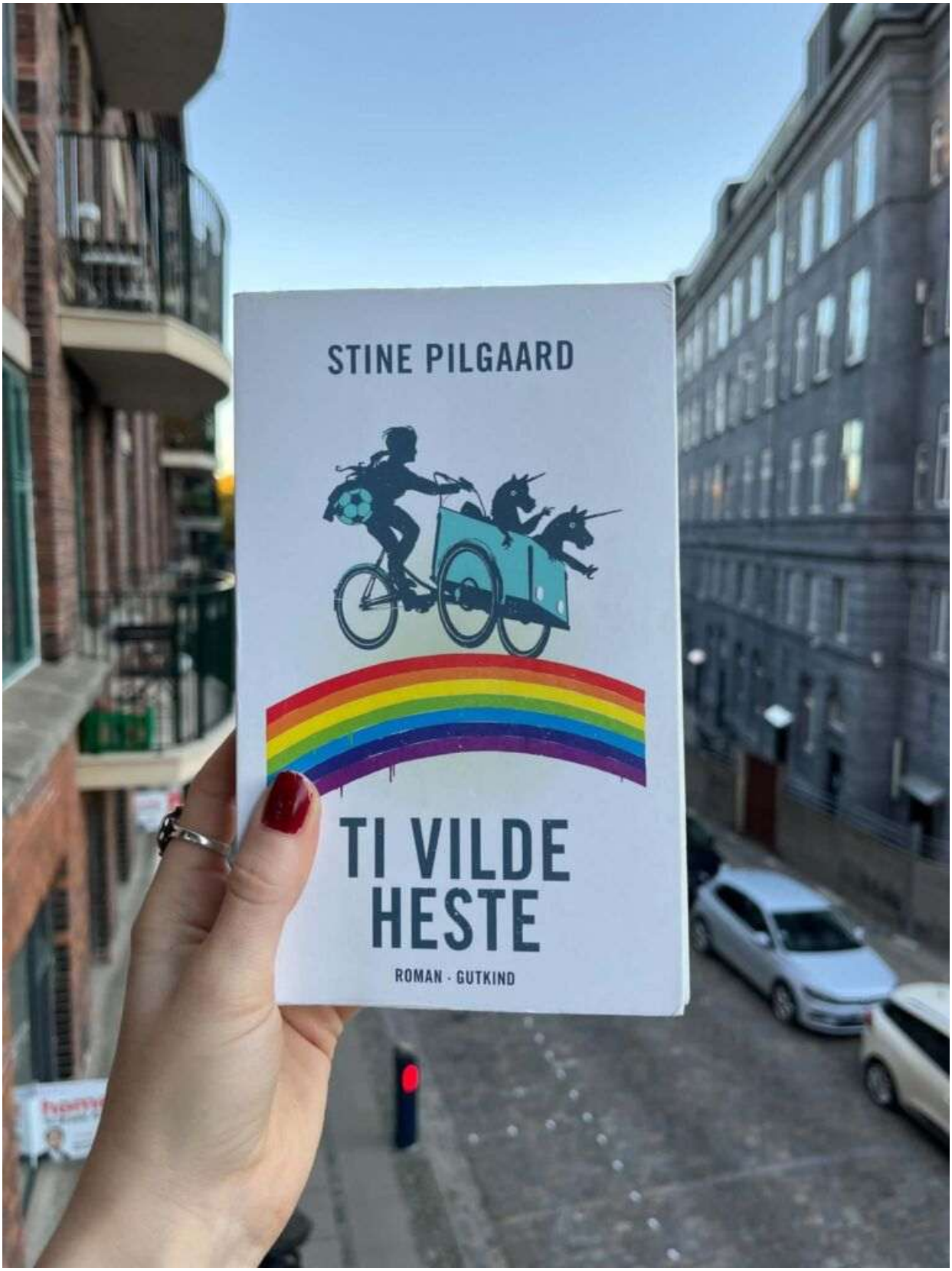


Explore our developer-friendly HTML to PDF API Printed using PDFCrowd HTML to PDF

# Stine Pilgaards nyeste er øm, sjov – og undertiden lidt for meget standup

Skrevet af Kamma Glad • 5. november 2026

”Jeg holder af hverdagen,” skrev Dan Turèll i 1984 i digtet ”Hyldest til hverdagen”. Siden debuten med *Vibrationer* i 1966 var han kommet ud af de bevidsthedsudvidende tåger og ind i *hverdagen,* den gode og almindelige hverdag med dens gode og almindelige steder, fx Vangede i gennembrudsromanen *Vangede billeder* (1975).

I sin nyeste roman, *Ti vilde heste* (2026), har Stine Pilgaard fuldbyrdet en lignende bevægelse fra boheme til lovpriser af hverdagen. Selvom hun ikke lagde ud med underlige formsprængende digte i Turèll-stil, er hun alligevel vores tids Onkel Danny – en poetisk outsider, som fandt hjem til hverdagen og blev folkekær.

Explore our developer-friendly HTML to PDF API Printed using PDFCrowd HTML to PDF

I Pilgaards debutroman *Min mor siger* (2012) er jeg-fortælleren en ung, lesbisk, rodløs og heartbroken kvinde, der er blevet forladt af sin kæreste. I *Lejlighedssange* (2015) løber normkritikken af kernefamilien, heteroseksualiteten og danskheden stille og diskret ned gennem vandrørene i den andelslejlighedsopgang, som et lesbisk par flytter ind i. I kæmpesuccesen *Meter i sekundet* (2020) møder vi ordknappe vestjyder, når en jeg-fortæller, hendes mand og deres lille barn flytter ind på en højskole i Vestjylland. Det er med denne bredtfavnende, humoristiske roman, at Pilgaard for alvor vinder danskernes – og Hella Joofs – hjerte(r).

I *Ti vilde heste* rammer normaliteten for alvor, når et par, der minder ret meget om højskoleparret fra den foregående roman, rykker til den københavnske forstad Husum med deres to børn. Ligesom i de tidligere romaner er *Ti vilde heste* også tæt forbundet til et sted. Selvom stederne er forskellige, handler alle fire romaner om et nu. "Vi troede kun, at tiden gik der, hvor vi var," lyder den indledende sætning i *Ti vilde hestes* prolog. Pilgaards romaner bliver en form for indkapsling af tiden, og nuet bliver et sted at opholde sig.

## Kærlighedens komplicerede mønster

Gennem romanens små hverdagsscener skrevet i præsens er vi med på legepladsen, i supermarkedet, til legeaftaler, i børnehaven, til fodboldkampe og på villavejen. Vi læser også fortællerens (en freelance klummeskribents) utallige jobansøgninger til stillinger, som hun ikke er egnet til. Ligesom vi i de tidligere romaner læste lejlighedssange, brevkassespørgsmål- og svar samt horoskoper.

Explore our developer-friendly HTML to PDF API Printed using PDFCrowd HTML to PDF

Man kunne lidt kritisk spørge, hvorfor vi skal høre om hverdagen i et lykkeligt og en smule kaotisk kernefamilieliv midt i en verden med krig og katastrofer? Men i *Ti vilde heste* er det nære ikke ubetydeligt, fordi verden brænder. Tværtimod minder romanen os om, at vores hverdagsliv er det nu og det sted, hvor vi rent faktisk møder hinanden. At der i de situationer og relationer, som vi ikke selv har valgt, findes et potentiale for at åbne os for og forbinde os til andre mennesker.

"Kærligheden, der rører på sig, er tidens længste bevægelse," siger bedsteveninden, Holgers mor, i en telefonsamtale med jeg-fortælleren og fortsætter med følgende meget sigende beskrivelse for romanens overordnede projekt:

"Den [kærligheden] strækker sig tilbage til de allerførste kridtdyr, der uden at vide hvorfor lagde sig tæt ved siden af hinanden. Man taler så meget om mørket, hvordan det bevæger sig gennem generationer. Vold bliver til vold, vrede til vrede, tavshed til tavshed. Men vi glemmer, at kærligheden også er et kompliceret mønster, som vi er filtret ind i, længe før vi blev til."

*Ti vilde heste* vil minde os om kærligheden, der findes lige rundt om os, i det nære, i det, der allerede er. Her er det interessant, at Pilgaard blot navngiver sine karakterer efter deres relation til et barn. Ud over Holgers mor møder vi bl.a. Zoyas mor og far fra Pakistan, fængselsbetjenten Storms mor og kassedamen, som også er Veras mormor. Selv fortællerens bedste veninde kaldes bare "Holgers mor". Det var sådan de mødtes, som to mødre til drengebørn. Det understreger potentialet i de tilfældige møder, som kan ende med at få stor betydning i vores liv.

Explore our developer-friendly HTML to PDF API Printed using PDFCrowd HTML to PDF

## Røgsløret fra en joint

Som i Pilgaards tidligere romaner er det særligt gennem humor og sproglig, næstekærlig visdom, at hun formår at samle folk og gøre skellene mellem mennesker mindre.

Ved sandkassen på legepladsen går forældre rundt og 'drikker sig stive' i deres børns sandcocktails og deler dybt personlige informationer, selvom de knap nok kender hinanden, præcis som på et værtshus i de tidligste morgentimer. Det er et ekstremt sjovt og meget præcist billede på den udmattelse og søvnløshed, jeg kun kan grue for kommer med småbørnslivet, men som også fører en rørende filterløs tilstand med sig.

Men andre gange kan romanens humoristiske indslag også blive en anelse for fald-på-halen-komiske. Humoren både udspringer – og falder en smule til jorden – af alle overdrivelserne.

Overdrivelsens æstetik møder vi allerede på omslaget, hvor den ikke får for lidt med de børneværelsesagtige motiver. En form for fetichering af hverdagens eventyr med en illustration af en kvinde på en ladcykel med to (børne)enhjørninger, der kører over en regnbue.

Eller når Zoyas mor fra Pakistan gennem hele romanen forveksler "nej" med "hej" og derfor "går gennem Husum og benægter alt". Det er sjovt og hjertevarmt første gang, det optræder, men jeg blev også hurtigt træt af at lege med på den genkomne sprogleg.

Selvom *Ti vilde heste* både er og vil være en virkelig sjov roman, så findes der også en alvor, en melankoli over tiden, der bare galoperer

Explore our developer-friendly HTML to PDF API Printed using PDFCrowd HTML to PDF

afsted. Humoren er lige så central i romanen, som Utterslev Mose er i Husum, men lige under den fedtede, mørkegrønne overflade flyder en sorg og en alvor, som jeg godt kan savne, at Pilgaard sommetider turde blive lidt længere i. Såsom følgende refleksion over den tid, der er forbundet og forsvundet med sønnens mistede bamse Ninus:

”Ninus er det sted, hvor min søns tidligste tårer er samlet, hans første kærlighed, men også hans første tab. [...] Når jeg også savner Ninus, er det, fordi jeg længes efter de år, der er passeret gennem det lille tøjdyr. Ninus er fortidens glade spøgelse, der besøger os i tankerne og smiler til os fra billeder. Min søn græder, og jeg lader være, sådan er fordelingen om natten på et børneværelse. Man bliver hjernevasket af at få børn, der sker noget med proportionerne, som jeg ellers kun har oplevet, når jeg røg pot.”

Ofte ender fine og følsomme scener med en lille standup-trylleformular, og puf, så er hverdagens ømme og svære følelser forsvundet i et røgslør fra en joint. Pilgaard er ellers ikke berøringsangst. Hun tør godt at skrive: “Der er støv på min dildo”. Men måske er det sorgen og tristheden, der er Pilgaards tabuer.

I *ti vilde heste* er der meget at grine af, og nogle gange lidt *for* meget. Latteren får indimellem lov til at overdøve de fine, melankolske passager, som ellers er en ny, smuk og spændende tilføjelse til forfatterskabet.

Explore our developer-friendly HTML to PDF API Printed using PDFCrowd HTML to PDF

5. november 2026 Kategorier: Anmeldelser, Litteratur

Skrevet af Kamma Glad

Hjemmesiden er lavet i samarbejde med Hilsen IT

Explore our developer-friendly HTML to PDF API Printed using PDFCrowd HTML to PDF